

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/287/2021
Identifikačné číslo spisu: 6119331167
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Holíč
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6119331167.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobkyne Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej P. J., bývajúcej v U., A. X, o zaplatenie 5.813,28 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 21Csp/65/2020, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 17. júna 2021 sp. zn. 19CoCsp/2/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 8. septembra 2020 č. k. 21Csp/65/2020-147 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.778,92 eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 20. júna 2019 do zaplatenia, a to všetko v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni nepriznal. Rozhodol tak s odôvodnením, že zmluva o úvere zo dňa 25. septembra 2014 č. 000158080 uzatvorená medzi stranami je zmluvou spotrebiteľskou, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) o ochrane spotrebiteľa. Po preskúmaní zmluvy dospel súd k záveru, že v zmluve nie je určito a zrozumiteľne uvedená podstatná náležitosť zmluvy o úvere a to výška poskytnutého úveru. Podľa zmluvy bola výška úveru 8.000,- eur, avšak z dokazovania vyplynulo, že v skutočnosti bola žalovanej poskytnutá len suma 7.600,- eur a zvyšných 400,- eur žalobkyňa stiahla ihneď ako poplatok za poskytnutie úveru. Z tohto dôvodu potom zmluva neuvádza správne aj ďalšie náležitosti vyžadujúce zákonom o spotrebiteľských úveroch, a to predovšetkým RPMN, výšku splátok, zloženie splátok, celkovú sumu úveru. V tejto zmluve chýbajú údaje požadované v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a to správna výška spotrebiteľského úveru, výška splátky, jej zloženia, výška celkovej sumy. Preto súd tento úverový vzťah podľa § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch považoval za bezúročný a

bez poplatkov. Žalobkyni tak priznal len rozdiel medzi poskytnutým úverom a už zaplatenými splátkami spolu so zákonným úrokom z omeškania v súlade s § 517 OZ a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal, pretože jej žiadne nevznikli.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne proti výroku o zamietnutí žaloby rozsudkom zo 17. júna 2021 sp. zn. 19CoCsp/2/2021 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu zamietol ako vecne správny (§ 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (§ 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že vzťah medzi stranami sporu je vzťahom spotrebiteľským, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Odvolacie námietky žalobkyne považoval za nedôvodné, nakoľko reálne žalovanej bola žalobkyňou daná do dispozície len suma 7.600,- eur. Ak teda bol dohodnutý úver vo výške 8.000,- eur, mala byť žalovanej poskytnutá celá táto suma a nie krátená o poplatok za poskytnutie úveru. Skutočná výška úveru tak bola 7.600,- eur, z tohto dôvodu nemohli byť správne ani ďalšie údaje v zmluve, napr. RPMN. Keďže zmluva nespĺňala zákonné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy, správne rozhodol súd prvej inštancie, že sankciou je úver bezúročný a bezpoplatkový, pričom strany sú povinné vrátiť si to, čo si navzájom plnili.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP pre nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Namietala, že úverová zmluva obsahovala správny údaj o celkovej výške úveru podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovanej bol na základe zmluvy poskytnutý úver 8.000,- eur, z ktorého časť finančných prostriedkov vo výške 400,- eur bola použitá na úhradu poplatku za poskytnutie úveru započítaním v deň poskytnutia úveru v zmysle bodu 3.5. článku 3 Obchodných podmienok pre úvery občanom. Použitie časti poskytnutej sumy žalovanej na úhradu poplatku dohodnutého priamo v úverovej zmluve nijako nespochybňuje výšku sumy úveru, ani neznižuje istinu dlhu žalovanej. Takýto postup nie je v rozpore so žiadnym zákonným ustanovením. Podmienka úhrady poplatku bola uvedená priamo v texte zmluvy a upravená aj v Sadzobníku určito, jasne a zrozumiteľne. Žalovaná tak bola s poplatkom riadne oboznámená a súhlasila s ním. Započítanie je pritom zákonom dovolené a legálny prostriedok zániku peňažného záväzku. Podmienky, za ktorých tento poplatok bude klientovi vrátený v celom rozsahu, sú uvedené v ods. 2.5 úverovej zmluvy a tou podmienkou je riadne a včasné splácanie dohodnutých splátok úveru. Dovolateľ mal zato, že v konaní preukázal, že žalovanej bola na úverový účet poskytnutá suma vo výške 8.000,- eur, následne síce došlo k zúčtovaniu poplatku za poskytnutý úver z účtu žalovanej, avšak vopred dohodnutým spôsobom. Určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru považoval za neprímerane tvrdú sankciu. Vzhľadom na uvedené bol správne uvedený nielen údaj o výške úveru v zmluve, ale aj správny údaj o RPMN. Napokon zákon sankcionuje úver len v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje určitú náležitosť stanovenú zákonom, nie v prípade, ak je údaj uvedený nesprávne. Za správne riešenie nastolenej dovolacej otázky považovala záver, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená celková výška úveru aj v prípade, ak po vyplatení tejto zmluvne dohodnutej výšky úveru spotrebiteľovi na určený účet zinkasuje banka, na základe dohody so spotrebiteľom z tohto účtu poplatok za poskytnutie úveru. Základom pre výpočet RPMN je dojednaná výška spotrebiteľského úveru aj v prípade, ak po vyplatení úveru spotrebiteľovi na určený účet zinkasuje banka, na základe dohody so spotrebiteľom z tohto účtu poplatok za poskytnutie úveru. Navrhla, aby odvolací súd rozhodnutia súdov nižších stupňov zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie, zároveň jej priznal náhradu trov odvolacieho i dovolacieho konania.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu nevyjadřila.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, ktorej zamestnanec za ňu konajúci má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 1 písm. a/ CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že argumentácia žalobkyne opodstatňuje záver o prípustnosti, ale nie o dôvodnosti dovolania.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek hľadísk (por. 9 Cdo/72/2020, 9 Cdo/260/2021).

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (por. 9 Cdo/72/2020, 9 Cdo/260/2021).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je skôr reštriktívny výklad (por. 9 Cdo/72/2020, 9 Cdo/260/2021).

9. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnene uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10.2. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

11. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že má ísť o otázku riešenú dovolacím súdom a to buď o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), alebo o procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

12. Predmetom dovolacieho prieskumu bolo posúdenie dôvodnosti uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP s vymedzením právnej otázky dovolateľa, že 1/ v zmluve o spotrebiteľskom úvere je správne uvedená celková výška úveru aj v prípade, ak po vyplatení tejto zmluvne dohodnutej výšky úveru spotrebiteľovi na určený účet zinkasuje banka, na základe dohody so spotrebiteľom z tohto účtu poplatok za poskytnutie úveru; 2/ Základom pre výpočet RPMN je dojednaná výška spotrebiteľského úveru aj v prípade, ak po vyplatení úveru spotrebiteľovi na určený účet zinkasuje banka, na základe dohody so spotrebiteľom z tohto účtu poplatok za poskytnutie úveru.

13. Vo vzťahu k prvej nastolenej právnej otázke, ktorá bola základom pre rozhodnutia súdov nižších inštancií, dovolací súd uvádza nasledovné:

14. Smernica 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere bola do slovenského právneho poriadku prebratá zákonom o spotrebiteľských úveroch.

V zmysle § 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia spornej zmluvy o úvere (t.j. 25. septembra 2014), na účely tohto zákona sa rozumie celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

písm. g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok,

V zmysle § 9 ods. 2 písm. g) cit. zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

písm. k) výšku, počet, frekvenciu splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

15. V rozsudku vo veci C-377/14 Radlinger, Radlingerová proti Finway a.s. z 26. apríla 2016 sa Súdny dvor Európskej Únie okrem iného vyjadril k požiadavkám na náležitosti spotrebiteľských zmlúv a na otázku vnútroštátneho súdu, akým spôsobom sa má vykladať pojem „celková výška úveru“ obsiahnutý v článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 a pojem „výška čerpania“ obsiahnutý v bode I prílohy I tejto smernice odpovedal, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. V rozhodnutí Súdny dvor uviedol, že dôsledkom takehoto postupu, t.j. zahrnutia nákladov spotrebiteľa spojených s úverom do výšky čerpania úveru, je podhodnotenie RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru (bod 87). Zároveň informácia o celkových nákladoch úveru umožňuje spotrebiteľovi porovnať ponuky úverov a posúdiť rozsah jeho záväzku (bod 90).

16. Aby bolo možné konštatovať splnenie povinnosti veriteľa vyplývajúcej z ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, musia byť údaje uvedené v spotrebiteľskej zmluve uvedené nielen formálne, ale zároveň musia byť aj úplné, určité, zrozumiteľné a správne. Týmto spôsobom zákonodarca chráni spotrebiteľa a naplňa účel sledovaný právnou pravou spotrebiteľských zmlúv, ktorým je úplné informovanie spotrebiteľa o podmienkach v tomto prípade úverovej zmluvy v záujme ochrany slabšej zmluvnej strany. Správnosť údajov totiž nepochybne ovplyvňuje rozhodnutie spotrebiteľa vstúpiť do určitého záväzku. Zároveň spotrebiteľ musí mať možnosť zoznámiť sa so skutočným obsahom právneho úkonu, aby vedel, čo konkrétne je predmetom dojednávania a aké sú jeho

práva a záväzky z toho plynúce. Ak by sa pripustil výklad, že akýkoľvek údaj (teda aj chybný) uvedený v zmluve splňa podmienky § 9 ods. 2 cit. zákona, stratilo by toto ustanovenie zmysel. Jednou z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy je aj údaj o výške úveru, ktorého definíciu podáva ustanovenie § 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľ na základe správne v zmluve uvedených informácií o výške skutočne poskytnutého úveru, dostáva jasnú predstavu o celkovej hodnote svojho záväzku, o tom, čo vlastne spláca a akú sumu si skutočne požičal, ako aj to, akú má povahu jeho záväzkov z hľadiska nákladov s ním spojených. Zároveň nesprávne uvedený údaj môže a v prejednávanej veci aj mal za následok vplyv na správnosť ďalších údajov spotrebiteľskej zmluvy a tiež na samotnú výšku záväzkov spotrebiteľa (výšku splátky, úročenie úverovej sumy). Pokiaľ teda údaje predstavujúce obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy nie sú uvedené v zmluve správne, nemožno hovoriť o splnení povinnosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom nespĺnenie z neho vyplývajúcej povinnosti zákon striktnie sankcionuje tým, že spotrebiteľský úver sa stáva od počiatku bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) zákon o spotrebiteľských úveroch). V tomto smere teda neexistuje žiadna výnimka a veriteľ sa nemôže zbaviť svojej povinnosti, resp. nemôže konvalidovať nesprávne, či zavádzajúce údaje v zmluve tým, že v nej síce výslovne uvedie, akú čiastku predstavuje poplatok za poskytnutie úveru, avšak zároveň ju prezentuje ako súčasť poskytnutého úveru, teda aktívum, hoci v skutočnosti ide o náklad spotrebiteľa, a to ani za tej podmienky, že klient súhlasí s okamžitým započítaním poplatku za poskytnutie úveru podľa obchodných podmienok.

17. Jednou z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je údaj o celkovej výške úveru. V zmysle definície zákona o spotrebiteľských úveroch ide o maximálnu výšku alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy. Zákon zároveň definuje osobitne aj pojem celkových nákladov spotrebiteľa ako všetkých nákladov spojených s úverom vrátane poplatkov akéhokoľvek druhu. Pokiaľ je teda predmetom posúdenia poplatok za poskytnutie úveru, ktorý je bez pochyb nákladom spotrebiteľa súvisiacim s úverom, potom je pojmovo vylúčené, aby bol zároveň považovaný za finančné prostriedky poskytnuté na základe úverovej zmluvy. Žalobkyňa tak síce formálne poskytla žalovanej finančné prostriedky v sume 8.000,- eur, avšak v dôsledku následného odpočítania poplatku za poskytnutie úveru s týmito finančnými prostriedkami žalobkyňa nemohla disponovať a v skutočnosti jej bola ako úver poskytnutá suma nižšia, než bola deklarovaná v zmluve o úvere. Navyše v dôsledku navýšenia celkovej výšky úveru o poplatok za poskytnutie úveru nemôže byť správne vypočítaná ani výška RPMN, pretože dôsledkom neoprávneného zahrnutia poplatku za poskytnutie úveru, ktorý predstavuje celkový náklad úveru pre spotrebiteľa, do celkovej výšky úveru, bude podhodnotenie RPMN, keďže výpočet RPMN je závislý od výšky poskytnutého úveru. „Pokud spotřebitel nebyl povinen platit poplatek za sjednání smlouvy o úvěru na začátku závazku, ale byl by takový poplatek rozložen až do jednotlivých splátek, při výpočtu RPSN se takový poplatek nepromítne v podobě čerpání úvěru na jeho zaplacení na levé straně, neboť nedochází k navýšení jistiny. Na levé straně rovnice tak je uvedena celková výše spotřebitelského úvěru, která odpovídá skutečné jistině ve výši, kterou spotřebitel potřeboval pro své účely a na pravé straně takový poplatek nebude započítán v okamžiku uzavření smlouvy, neboť vtom okamžiku nebyl placen, ale právě až v jednotlivých splátkách“ (porovnaj Váček Lukáš, Zákon o spotřebitelském úvěru, komentár, Príloha č. 5 bod 12 a 15, Praha, Wolters Kluwer, 2015). Navýšenie celkovej výšky úveru o poplatok za poskytnutie úveru má zároveň aj ten následok, že sa bude úročiť nielen poskytnutý úver, ale aj poplatok za jeho poskytnutie, tým pádom dôjde k zvýšeniu celkovej splatnej čiastky a mení sa tým výška hlavného predmetu zmluvy. Za tohto stavu bol preto správny záver súdov nižších inštancií, že úverová zmluva neobsahuje správne údaje v zmysle § 9 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa a rovnako správne uplatnili aj sankciu za porušenie tejto povinnosti v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona.

18. Pokiaľ ide o druhú dovolaciu otázku nastolenú dovolaním: „ Základom pre výpočet RPMN je dojednaná výška spotrebiteľského úveru aj v prípade, ak po vyplatení úveru spotrebiteľovi na určený účet zinkasuje banka, na základe dohody so spotrebiteľom z tohto účtu poplatok za poskytnutie úveru“, dovolací súd uvádza, že dovolateľkou zadefinovaná právna otázka by mohla mať znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP iba vtedy, ak by výsledok jej riešenia (posúdenia a vyhodnotenia) odvolacím súdom predstavoval jediný a výlučný dôvod, pre ktorý bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie. Predmetná „dovolacia“ otázka sa v okolnostiach tohto dovolacieho konania netýkala takého

záveru, výlučne na ktorom spočíva dovolaním napadnuté rozhodnutie. Podstatou rozhodnutia odvolacieho súdu bol v prejednávanej veci právny záver, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala správny údaj o celkovej výške úveru. V konaní nebolo sporným, že základná rovnica na výpočet RPMN predstavuje celkovú súčasnú hodnotu čerpania na jednej strane a celkovú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej (viď príloha 2 zákona o spotrebiteľských úveroch), teda že základom pre výpočet RPMN je dojednaná výška spotrebiteľského úveru, sporným bola otázka, či v zmluve o spotrebiteľskom úvere je správne uvedená celková výška úveru aj v prípade, ak po vyplatení tejto zmluvne dohodnutej výšky úveru spotrebiteľovi na určený účet zinkasuje banka, na základe dohody so spotrebiteľom z tohto účtu poplatok za poskytnutie úveru, na ktorú otázku dovolací súd dal odpoveď vyššie na podklade riadne zadefinovanej a podstatnej právnej otázky v prejednávanej veci.

19. Z vyššie uvedených dôvodov bolo dovolanie žalobkyne v časti procesne neprípustné pre náležité nevymedzenie dovolacieho dôvodu podľa § 431 až 435 CSP a v tejto časti ho dovolací súd odmietol podľa § 447 písm. f) CSP. Zároveň dovolací súd považoval dovolanie žalobkyne čiastočne za procesne prípustné, nie však za dôvodné, preto ho v tejto časti podľa § 448 CSP zamietol.

20. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovanej ich náhradu nepriznal, pretože aj keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinila žalobkyňa (§ 256 ods. 1 CSP), žalovanej žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

21. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.